

танка, когато бѣхъ голѣмъ колкото тебе.

— Моля ти се, разкажи ми за Пѣйча.

— Пѣйчо бѣше мѣничко щастливо сѣщество. Отъ сутринь до вечерь играеше, пѣеше и веселѣше всички: хората, горскитѣ гадина, буболечкитѣ. Той живѣше въ една мѣничка сламена кѣщурка край гората. Веднажъ Пѣйчовата майка рече:

— Чедо, азъ отивамъ за храна. Довечера ще бждешъ ситъ като попско дете на задушница. Стой си въ кѣщичката и ме чакай. Не излизай навънъ, защото злиятъ великанъ, който живѣе въ голѣмия каменъ дворецъ насреща иска да те открадне.

— Какво ще правя, мамо, докато се върнешъ?

— Пѣй, чедо.

Пейчо остана самъ и почна да пѣе колкото му гласъ държи. Изпѣ всичкитѣ пѣсни, които бѣше чулъ отъ майка си. Настана пладне. Пѣйчо огладнѣ. Забрави поржката на майка си, напустна кѣщичката и влѣзе въ двора на великанския дворецъ. Озърна се и що да види? Насрѣдъ двора имаше едно огромно като корабъ за грозде корито, подпрѣно съ тояжка. Едно вжже се бѣше проточило отъ долния край на тояжката до прозореца на двореца. Подъ

коритото нѣкой бѣше наредилъ цѣла трапеза ядене. Гладниятъ Пѣйчо преглътна, огледа се наоколо и, като видѣ, че нѣма никой, влѣзе подъ коритото и почна да лапа. Тогава

нѣкой дръпна вжжето, тояжката се отплесна и коритото захлупи Пѣйча. — Най-сетне те пипнахъ, — изрева Великанътъ надъ коритото, проврѣ си ржката и хвана пленника за двата крака. Отнесе го въ двореце. Вжтре Пѣйчо видѣ нѣкакъвъ страшенъ огнь — като харманъ. До огъня стоеше едно страшилище, много по-голѣмо отъ Великана, съ прозорци надъ очитѣ. То държеше въ ржцетѣ си единъ желѣзенъ шишъ и нѣщо плетѣше. — Ей